

KRUTÝ PRINC

HOLLY BLACKOVÁ

Krutý princ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Blacková

Krutý princ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

KRUTÝ PRINC

HOLLY BLACKOVÁ

Přeložila Radka Kolečáčová

THE CRUEL PRINCE Copyright © 2018 by Holly Black. All rights reserved.

Illustrations by Kathleen Jennings

Cover art copyright © 2018 by Sean Freeman.

Cover design by Karina Granda.

Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Radka Kolečáčová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-666-4

ISBN e-knihy 978-80-7544-702-9 (1. zveřejnění, 2018)

*Cassandre Clareové,
kterou víly nakonec přilákaly mezi sebe*

Křivý les

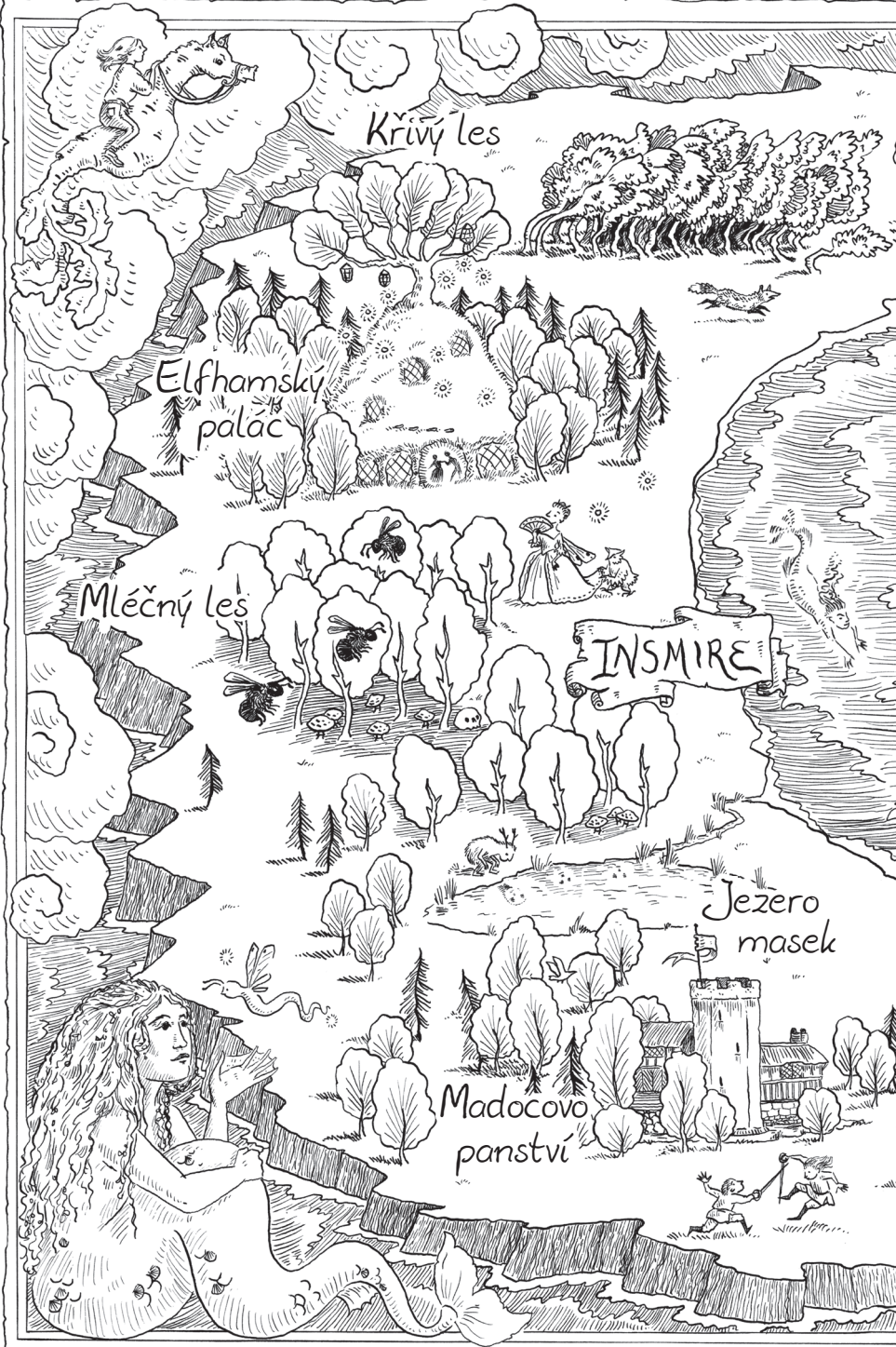
Elfhamský
palác

Mléčný les

INSMIRE

Jezero
masek

Madocovo
panství

Mapa Pohyblivých ostrovů

ELFHAME

Lockenovo panství

INSMOOR

Věž
zapomnění

INSWEAL

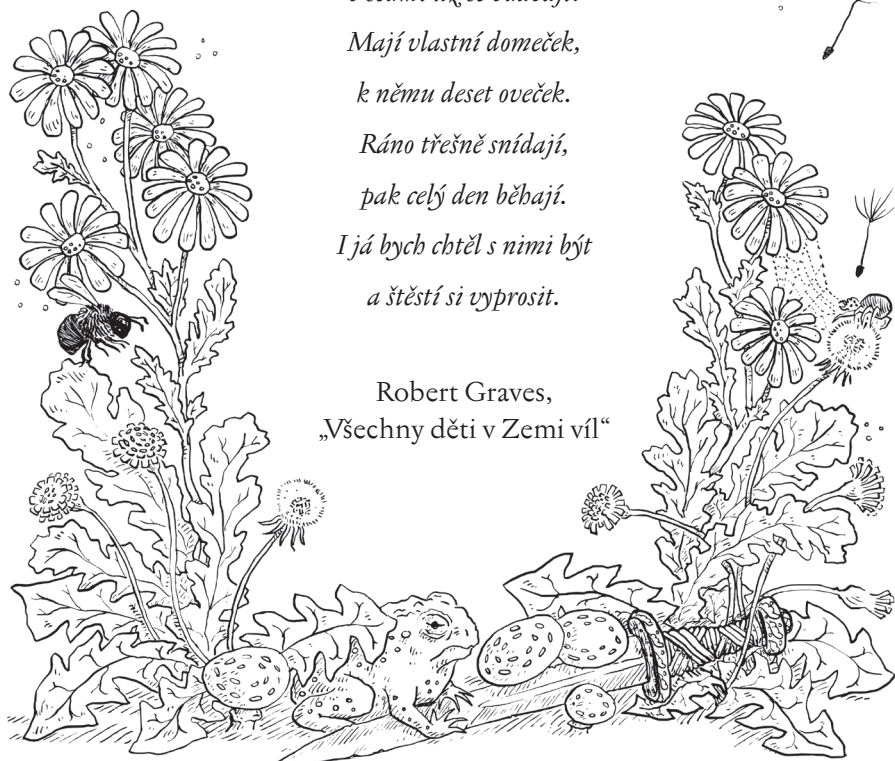
Pustý žleb

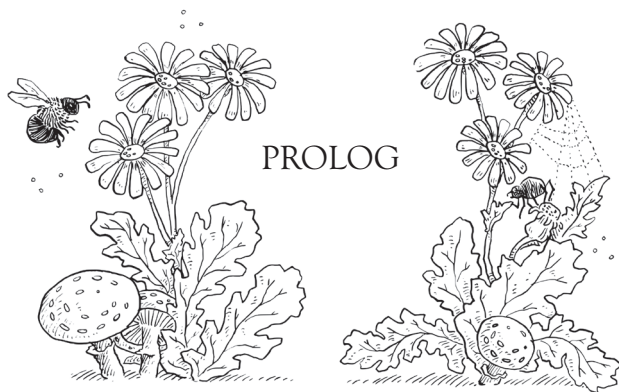

Knihka první

Všechny děti v Zemi víl
běhávají bez košil.
Zatouží-li po koláči,
dostanou, co srdce ráčí.
Zlatem v kapse cinkají,
v sedmi už se vdávají.
Mají vlastní domeček,
k němu deset oveček.
Ráno třešně snídají,
pak celý den běhají.
I já bych chtěl s nimi být
a štěstí si vyprosit.

Robert Graves,
„Všechny děti v Zemi víl“

Jednoho ospalého nedělního odpoledne postával před domem u aleje muž v tmavém dlouhém kabátě. Nezaparkoval auto, nepřišel taxikem. Nikdo ze sousedů ho neviděl přicházet po chodníku. Jednoduše se tam objevil, jako by vkročil mezi dva stíny.

Muž přistoupil ke dveřím a zvedl pěst, aby zabušil.

Jude seděla na koberečku v obývacím pokoji a jedla gumové rybí prsty ohřáté v mikrovlnce, které namáčela do nevábneho kečupu. Její dvojče Taryn podřimovala na gauči, schoulená do klubička kolem deky a s palcem v puse zapatlané od ovocného punče. Na druhém konci gauče jejich starší sestra Vivienne civěla na televizní obrazovku, své tajuplné zúžené zorničky upírala na kreslenou myš, která prchala před kreslenou kočkou. Když to vypadalo, že kočka myš chytí, Vivienne se rozesmála.

Vivienne byla jiná než ostatní starší sestry, ale sedmiletá Jude a Taryn, které se svými hnědými střapatými vlasy a srdcovitými

obličejí byly od sebe k nerozeznání, také nepatřily k typickým mladším sestrám. Vivienniny oči a špičky uší ochmýřené jemnou srstí nepřípadaly Jude o nic zvláštnější než být zrcadlovou verzí někoho jiného.

A jestli si někdy všimla, že si ostatní děti v okolí nechtějí s Vivi hrát nebo že o ní rodiče mluví tichým, ustaraným hlasem, nepřikládala tomu žádnou důležitost. Dospělí jsou pořád ustaraní, neustále si něco šeptají.

Taryn si zívla, protáhla se a přitiskla tvář k sestřině kolenu.

Venku svítilo slunce a svým žářem rozpalovalo asfalt na příjezdových cestách. Vzduchem se neslo hrčení sekaček na trávu a křik dětí cákajících se v zahradních bazéncích. Otec byl v kůlně, kde měl svou kovárnu. Matka v kuchyni připravovala hamburgery. Všude vládla nuda. Všude panoval klid.

Když se ozvalo zaklepaní, Jude vyskočila a šla otevřít. Doufala, že přišla nějaká z kamarádek z ulice, která s ní bude hrát videohry nebo si s ní po večeři půjde zaplavat.

Před prahem však stál vysoký muž a zlostně se na ni díval. Navzdory horku měl na sobě dlouhý hnědý plášť. Boty měl pobité stříbrem, a když překračoval práh, dutě zazvonily. Jude se mu podívala do zastíněné tváře a zachvěla se.

„Mami!“ vyjekla. „Mááámííí! Někdo tady je.“

Z kuchyně vyšla její matka a otřela si ruce do džínů. Když pohlédla na muže, zbledla. „Běž k sobě do pokoje,“ vybědla Jude ustrašeným hlasem. „*Hned!*“

„Či je to dítě?“ zeptal se muž a ukázal na Jude. Mluvil se zvláštním přízvukem. „Tvoje? Jeho?“

„Ničí.“ Matka se na Jude ani nepodívala. „Není to ničí dítě.“

Nebyla to pravda. Jude a Taryn jako by vypadly tátovi z oka. Všichni to říkali. Jude udělala pár kroků ke schodům, ale nechtěla být sama v pokoji. *Vivi*, pomyslela si. *Vivi bude toho vysokého pána znát. Vivi bude vědět, co dělat.*

Ale Jude se nedokázala pohnout z místa.

„Viděl jsem spoustu nemožných věcí,“ pronesl muž. „Viděl jsem žalud, který nespadol z žádného dubu. Viděl jsem jiskru, která nevzešla z plamene. Ale něco takového jsem ještě neviděl: mrtvou ženu, která žije. Dítě zrozené z ničeho.“

Matka nevěděla, co na to říct. Napětím se celá trásla. Jude ji chtěla vzít za ruku a stisknout ji, ale neodvázila se.

„Když mi Balekin řekl, že tě tady najdu, nevěřil jsem mu,“ pokračoval muž jemněji. „Kosti pozemské ženy a nenarozeného dítěte v ohořelých zbytcích mého sídla byly přesvědčivé. Víš, jaké to je, vrátit se z bitvy a najít svou ženu a svého jediného potomka mrtvé? Zjistit, že celý tvůj život shořel na prach?“

Matka zavrtěla hlavou, ale nebyla to odpověď, spíš ze sebe chtěla jeho slova setrást.

Přistoupil k ní o krok blíž, ona o krok ustoupila. Muž neměl jednu nohu v pořádku. Pohyboval se ztuhle, noha ho asi bolela. Světlo ve vstupní hale získalo jiný nádech. Jude si všimla zvláště ního nazelenalého odstínu jeho kůže i velkých spodních zubů, které se mu do úst téměř nevešly.

Všimla si, že má stejné oči jako *Vivi*.

„Nikdy jsem s tebou nemohla být šťastná,“ řekla matka. „Tvůj svět není pro lidi jako já.“

Vysoký muž se na ni dlouze zadíval. „Přisahala jsi,“ řekl konečně.

Zvedla bradu. „Tu přísahu jsem zrušila.“

Muž pohlédl k Jude a jeho výraz ztvrdl. „Jakou cenu má slib smrtelné ženy? Myslím, že odpověď znám.“

Matka se otočila. Sotva se na dceru podívala, Jude utekla do obývacího pokoje.

Taryn pořád spala. Televize byla pořád zapnutá. Vivienne na ni pohlédla přivřenými kočičíma očima. „Kdo přišel?“ zeptala se. „Slyšela jsem hádku.“

„Nějaký strašidelný chlap,“ vyhrkla Jude bez dechu, jako by utíkala. Srdce jí zběsile tlouklo. „Máme jít nahoru.“

Jude bylo jedno, že matka poslala nahoru jenom ji. Sama tam nepůjde. Vivi se s povzdechem zvedla z gauče a zatřásla s Taryn. Ta ospale vykročila za sestrami.

Zamířily ke schodům potaženým kobercem, ale vtom Jude uviděla, že do domu vešel ze zahrady její otec. V ruce držel sekeru – poměrně věrnou repliku zbraně, kterou kdysi objevil v muzeu na Islandu. Vidět otce se sekerou nebylo nic divného. Společně s kamarády byli nadšenci do starých zbraní, rád hovořil o „hmotné kultuře“ a trávil spoustu času nad svými náčrtý prapodivných čepelí. Zvláštní byl ale způsob, jakým sekeru držel, jako by se jí chystal...

Otec se rozmáchl sekerou proti vysokému muži.

Nikdy na své dcery nevztáhl ruku, aby je zkontroloval, ani když se dostaly do vážných malérů. Nikdy by nikomu neublížil. Nikdy.

A přesto. A přesto.

Ostří sekery prolétlo těsně kolem muže a zaseklo se do zárubně.

Taryn pronikavě zaskučela a přitiskla si dlaně k ústům.

Vysoký muž tasil zpod koženého pláště zahnutou čepel. Meč, jako z pohádkové knížky. Otec se snažil vytáhnout sekeru ze dřeva, když vtom mu meč zajel do břicha. Muž ho zarazil šikmo vzhůru. Ozval se zvuk, jako když zapraskají klacky pod nohama, a zvířecí výkřik. Otec klesl na koberec v předsíni, který dívky nikdy nesměly zablátit, jinak by je matka hubovala.

Koberec začínal rudnout krví.

Matka vykřikla. Jude vykřikla. Taryn a Vivi vykřikly. Všechny křičely, až na vysokého muže.

„Pojď ke mně,“ řekl a pohlédl zpřímá na Vivi.

„Zrúdo!“ zařvala matka a zamířila ke kuchyni. „Je mrtvý!“

„Neutíkej ode mě!“ varoval ji muž. „Ne potom, co jsi udělala. Jestli znovu utečeš, přísahám, že...“

Ale matka utíkala. Už byla skoro za rohem, když ji svým mečem ze zadu probodl. Zhroutila se na linoleum a rozhozenýma rukama strhla z lednice několik magnetů.

Vzduchem se plížil kovový pach čerstvé krve. Pach připomínající vlhké drátěnky, kterými matka čistívala připálené pánve.

Jude se rozběhla k muži, bušila mu pěstmi do hrudi, kopala ho do nohou. Nebála se. Ani nevěděla, jestli vůbec něco cítí.

Muž jí nevěnoval žádnou pozornost. Dlouhou dobu jen tak stál, jako by sám nemohl uvěřit tomu, co udělal. Jako by si přál těch pět minut vrátit zpátky. Pak si klekl na jedno koleno a chytil Jude za ramena. Přišpendlil jí paže k tělu, aby na něj nemohla dál útočit, ale ani se na ni nepodíval.

Upíral pohled na Vivienne.

„Vzali mi tě,“ řekl jí. „Přišel jsem, abych tě odvedl tam, kde je tvůj pravý domov, do Elfhame, Země vil pod kopcem. Tam budeš obklopena bohatstvím, o jakém se ti nikdy nesnilo. Tam budeš mezi svým Lidem.“

„Ne,“ odpověděla Vivi ponurým hlasem. „Nikam s tebou neodejdu.“

„Jsem tvůj otec,“ řekl příkře, jako když praskne bič. „Jsi má dědička a má krev a poslechneš mě v tomhle i všem ostatním.“

Nepohnula se, ale zařala zuby.

„Ty nejsi její otec,“ zakřičela Jude na muže. Měl sice stejné oči jako Vivi, ale nechtěla si to připustit.

Stiskl jí paže silněji a Jude přidušeně vypískla, ale dál mu vzdorovala pohledem. V soutěži upřených pohledů by zabodovala.

Uhnul jako první. Podíval se na Taryn, která klečela a vzlykala. Třásla matkou, jako by ji chtěla vzbudit. Matka se nepohnula. Matka i otec byli mrtví. Už se nikdy nepohnou.

„Nenávidím tě,“ prohlásila Vivi natolik surově, že jí Jude v duchu blahopřála. „Vždycky tě budu nenávidět. To přísahám.“

Kamenný výraz v mužově tváři se nezměnil. „Přesto půjdeš se mnou. Připrav i ty dvě malé. Sbal jen to nejnnutnější. Vyrážíme před setměním.“

Vivienne zvedla bradu. „Nech je na pokoji. Vezmi mě, jestli musíš, ale je ne.“

Muž se na Vivi upřeně podíval a pak si pohrdlivě odfrkl. „Chceš přede mnou své sestry ochránit? Tak řekni, kam bys je nechala jít?“

Vivi neodpověděla. Neměly žádné prarodiče, nikoho z rodiny, kdo by ještě žil. Nebo alespoň nikoho neznaly.

Muž znovu pohlédl na Jude, pustil ji ze svého sevření a vstal. „Jsou to potomci mé ženy a jsem za ně zodpovědný. Možná jsem krutý, možná jsem monstrem a vrah, ale před svými povinnostmi neutíkám. A ty bys jako nejstarší také neměla.“

Když se o mnoho let později Jude v duchu vracela k událostem toho dne, nemohla si vybavit chvíli, kdy si balily věci. Jako by celou tu hodinu smazal šok. Vivi musela někde najít tašky, dát do nich jejich oblíbené knížky, nejmilejší hračky a také fotky, pyžama, bundy a trička.

Nebo si Jude zabalila své věci sama. Nebyla si jistá.

Nedokázala pochopit, jak to dokázaly, když o patro níže vychládala těla jejich rodičů. Už si nedokázala vzpomenout, jaký to byl pocit, a jak roky mýjely, už se do té situace neuměla vžít. Hrůznost vražd časem vybledla. Vzpomínky na onen den se zamlžily.

Když vyšly před dům, na trávníku se pásł černý kůň. Měl velké něžné oči. Jude by se mu nejradši vrhla kolem krku a zabořila mu uplakanou tvář do hedvábné hřívy. Než to mohla udělat, vysoký muž si ji přehodil přes sedlo jako náklad a totéž udělal s Taryn. Vivi posadil za sebe.

„Drž se,“ vyzval ji.

Celou cestu do Země víl Jude a její sestry plakaly.

VZemi víl nejsou rybí prsty, kečup ani televize.

Sedím na polštáři, zatímco mi skřítčice zaplétá vlasy. Má dlouhé prsty a ostré nehty. Škubnu sebou. Pohlédne na mě černýma očima do zrcadla na toaletním stolku, jehož rám tvoří ptačí pařáty.

„Do turnaje zbývají ještě čtyři dny,“ řekne. Jmenuje se Vřesinka a slouží na Madocově panství. Bude tu tak dlouho, dokud si neodpracuje svůj dluh. Stará se o mě už od dětství. Právě ona mi potřela oči páchnoucí vílí mastí, abych získala „pravý zrak“ a mohla prohlédnout většinu kouzel. To ona mi čistila boty od bláta a pověsila kolem krku náhrdelník z usušených jeřabin, aby na mě neúčinkovala vílí okouzlení. To ona mi utírala nos a připomínala mi, ať nosím punčochy naruby, aby mě v lese nikdy nic nesvedlo z cesty. „Jsi tak nedočkavá. Nemůžeš zařídit, aby měsíc vycházel nebo zapadal rychleji než jindy. Ale můžeš dnes u večere všechny oslnit. Pojď, udělám z tebe tu nejspanilejší krasavici.“

Povzdechnu si.

Nikdy neměla s mou mrzutostí trpělivost. „Tančit s dvořany Nejvyššího krále v paláci pod kopcem je velká čest.“

Služebnictvo mi neustále připomíná, jaké mám štěstí. Já, ne-manželská dcera nevěrné matky, lidský tvor bez kapky vílí krve v těle, a je se mnou zacházeno jako se skutečným dítětem Země víl. Mé sestře Taryn říkávají to samé.

Vím, že jen málokdo může říct, že vyrůstal s kralevisi a princeznami. Je to ohromná pocta, které nikdy nebudu hodna.

Těžko na to mohu zapomenout, když mi to neustále připomínají.

„Ano,“ odpovím, protože chápu, že se snaží být milá. „Je to úžasné.“

Víly lhát neumějí, proto se soustředí na slova a nevšímají si tónu, zvláště pokud nikdy nežily mezi lidmi. Vřesinka souhlasně přikývne. Její oči, v nichž nejsou patrné duhovky ani čočky, svítí jako dva vlhké korálky z gagátu. „Možná tě někdo požádá o ruku a staneš se opravdovou dvorní dámou.“

„Chci si své místo vybojovat,“ prohlásím.

Skřítice se s vlásenkou v prstech odmlčí. Možná mě s ní chce píchnout. „Nebud' bláhová.“

Nemá smysl se s ní přít, nemá smysl poukazovat na to, jakou katastrofou skončilo manželství mé matky. Smrtníci se mohou dostat k panskému dvoru pouze dvěma způsoby: sňatkem nebo prokázáním nějaké neobyčejné schopnosti – v metalurgii, ve hře na loutnu a podobně. Vzhledem k tomu, že o první možnost nemám zájem, nezbývá mi než doufat, že budu mít dost talentu na tu druhou.

Vřesinka mi zaplete vlasy do propracovaného účesu. Vypadám, jako bych měla rohy. Oblékne mě do safírového sametu. Nic z toho nemůže zastřít, kým skutečně jsem: člověkem.

„Zavázala jsem ti stužku na tři uzly, pro štěstí,“ řekne skřítčice přátelsky.

S povzdechem se dívám, jak Vřesinka odcupitá pryč. Vstanu od toaletního stolku, svalím se na postel a zabořím obličej do gobelínového přehozu. Jsem zvyklá mít kolem sebe služebnictvo. Impy a skřety, gobliny a trpaslíky. Pavučinková křídla a zelené nehty, rohy a tesáky. Žiji v Zemi víl deset let. Nic z toho už mi nepřipadá zvláštní. Tady jsem zvláštní já se svými oblými prsty, okrouhlýma ušima a jepičím životem.

Deset let je pro člověka dlouhá doba.

Když nás Madoc unesl z lidského světa, přivedl nás na své panství na Insmire, Ostrov moci, kde sídlí Nejvyšší elfhamský král. Tam nás Madoc vychoval – mě, Vivienne a Taryn –, jak mu velela čest. Přestože jsme já a Taryn důkazem matčiny zrady, podle obyčejů platných v Zemi víl jsme děti jeho ženy, a tedy jeho závazek.

Jakožto generál Nejvyššího krále býval Madoc často pryč a bránil v bojích zájmy Nejvyšší koruny. O nás bylo dobře postaráno. Spaly jsme na matracích plněných chmýřím z pampelišek. Madoc nás osobně vycvičil v boji krátkou šavlí, dýkou, falchionem i pěsti. Hrával s námi u ohně mlýn, keltské šachy a na vlka a ovce. Sedávaly jsme mu na klíně a jedly z jeho talíře.

Mnohokrát jsem večer usínala při jeho burácivém hlasu, když nám předčítal z knihy o bitevních strategiích. A navzdory sama

sobě, navzdory všemu, co udělal a jaký byl, jsem ho začala mít ráda. Opravdu ráda.

I když tento druh lásky není příliš uspokojivý.

„Pěkné růžky,“ řekne Taryn, když vtrhne ke mně do pokoje. Má na sobě šaty z karmínového sametu. Vlasy má rozpuštěné – dlouhé kaštanové kudrny za ní vlají jako pláštěk přes ramena, jen do několika pramenů má vpletenou třpytivou stříbrnou nit. Vyskočí na postel vedle mě a rozhodí hromádku ošuntělých plyšáků – koalu, hada a černou kočku –, mých mazlíčků z dětství. Nemám to srdce vyhodit žádnou ze svých relikvií.

Posadím se a kriticky na sebe pohlédnu do zrcadla. „Mně se líbí.“

„Mám takové tušení,“ prohlásí Taryn nečekaně. „Dnes večer se dobře pobavíme.“

„Pobavíme?“ Spíš jsem se viděla, jak se z našeho obvyklého úkrytu na všechny mračím a přitom se strachuji, jak si povedu na rytířském turnaji. Mohla bych udělat dojem na někoho z královské rodiny, kdo mě pak bude chtít pasovat na rytíře. Už jen ta myšlenka mě znepokojuje, ale přesto ji nedokážu dostat z hlavy. Začnu si nervózně přejiždět palcem po chybějícím článku prsteníčku.

„Jasně!“ řekne Taryn a dlabne mě do boku.

„Jau, to bolí!“ Uhýbám z dosahu. „Co přesně máš v plánu?“ Většinou se v paláci někam zašijeme. Už jsme byly svědky řady zajímavých věcí, ale vždy zpovzdálí.

Taryn rozhodí rukama. „Co tím myslíš, co mám v plánu? Mám v plánu se bavit!“

Mírně nervózně se zasměju. „Takže žádný plán nemáš. Fajn. Aspoň zjistíme, jestli umíš věštit.“

Stárneme a věci se mění. My se měníme. A přestože mi to připadá vzrušující, zároveň se i bojím.

Taryn seskočí z postele a natáhne ke mně ruku, jako by byla mým tanečním partnerem. Nechám se vyvést z pokoje a druhou rukou automaticky zkontroluji, jestli mám u boku připevněné pouzdro s nožem.

Interiér Madocova sídla je vybělený vápnem a dominují mu masivní neopracovaná břevna. Okenní tabulky mají zašedlý, kouřový nádech, a uvnitř tak panuje zvláštní přítmí. Když s Taryn scházíme po točitých schodech, zahlédnu Vivi, jak se schovává na balkonku a vraští čelo nad komiksovým časopisem, který musela ukrást ve světě lidí.

Vivi se na mě zazubí. Na sobě má džíny a splývavou halenku – očividně se dnes na plese neukáže. Vzhledem k tomu, že je Madocovou právoplatnou dcerou, necítí žádnou potřebu se mu zavděčit. Dělá si, co chce. Třeba čte magazíny sešité kovovými svorkami namísto těch s lepenou vazbou a je jí jedno, jestli si sežehne prsty.

„Vyrážíte někam?“ zeptá se tiše ze stínu, až sebou Taryn trhne. Vivi moc dobře ví, kam se chystáme.

Když jsme sem přišly poprvé, choulívaly jsme se všechny tři k sobě u Vivi na posteli a vzpomínaly, jaké to bylo doma. Mluvily jsme o jídlech, která máma připálila, a o tátově popcornu. Jak se jmenovali sousedé, jak to u nás doma vonělo, jaké to bylo ve škole a o prázdninách a jak chutnala poleva na narozeninových

dortech. Mluvily jsme o oblíbených televizních pořadech, omílaly dokola zápletky, odříkávaly dialogy, až se všechny naše vzpomínky ohladily a vytratily.

Už se k sobě nechoulíme, už na nic nevzpomínáme. Všechny naše nové vzpomínky pocházejí odtud a o ty Vivi nejeví žádný zájem.

Přísahala, že bude Madoca nenávidět, a svůj slib dodržela. Když se neutápěla v nostalgii a stesku po domově, řádila jako divá. Rozbíjela věci. Řvala a zuřila a štípala nás, když viděla, že jsme spokojené. Časem toho nechala, ale myslím, že v sobě vůči nám pořád chová určitou nenávist za to, že jsme se zdejšímu životu dokázaly přizpůsobit. Že se na věcech snažíme najít to dobré. Že to tu považujeme za svůj nový domov.

„Měla bys jít s námi,“ řeknu. „Taryn má podivnou náladu.“

Vivi se na ni zkoumavě zadívá a potřese hlavou. „Mám jiné plány.“ To může znamenat, že večer vyrazí na výlet do světa lidí nebo že si bude dál číst na balkoně.

Tak či tak, jestli to Madoca popudí, Vivi bude jen ráda.

Madoc na nás čeká v hale se svou druhou ženou Orianou. Její pleť je namodralá jako odstředěné mléko a vlasy má bílé jako padlý sníh. Je krásná, ale pohled na ni znervózňuje. Připomíná ducha. Dnes se oblékla do zelené a zlaté – mechových šatů s propracovaným třpytivým límcem, který dává vyniknout růžové barvě jejich rtů, uší i očí. Také Madoc zvolil zelený oděv v barvě hlubokého lesa. Meč u jeho boku není na ozdobu.

Venku za otevřenými dvoukřídlými dveřmi čeká skřet. V rukou svírá stříbrné uzdy pěti grošovaných hřebců se složitě spletenými

hřívami, do nichž jsou pravděpodobně vetknuty i magické uzly. Vzpomenu si na uzly v mém úcesu a žasnu, jak jsou si podobné.

„Oběma vám to sluší,“ podotkne Madoc ke mně i k Taryn a jeho hřejivý tón mění tato slova ve vzácný kompliment. Pak pohlédne ke schodišti. „Budeme čekat i na vaši sestru?“

„Nevím, kde Vivi je,“ zalžu. Lhát je tu tak snadné. Můžu lhát celý den a nikdo na to nepřijde. „Asi zapomněla.“

Přes Madocovu tvář přelétne stín zklamání, nikoli však údivu. Vyjde ven, aby dal pokyn skřetovi s otěžemi v rukou. Všimnu si, jak k Madocovi přistoupí jeden z jeho vyzvědačů – žena, celá vrásčitá, s nosem připomínajícím petržel a hrbem na zádech, který jí přesahuje přes hlavu. Vsune mu do dlaně vzkaz a překvapivě mrštně odběhne pryč.

Oriana si nás důkladně prohlíží, jako by čekala, že našemu ustrojení bude potřeba něco vytknout.

„Buďte dnes večer opatrné,“ řekne. „Slibte mi, že nebudete nic jíst, pít ani tancovat.“

„Už jsme u dvora byly,“ zdůrazním vyhýbavě jako víla, která nechce s pravdou ven, pokud taková někdy byla.

„Možná si myslíte, že sůl vás dostatečně ochrání, ale jste děti a ty snadno zapomenou. Raději si ji s sebou vůbec neberte. A pokud jde o tanec, utancovaly byste se k smrti jako každý člověk, pokud bychom tomu nezabránili.“

Sklopím oči a neříkám nic.

My děti nezapomínáme.

Madoc se s ní oženil před sedmi lety a krátce nato mu porodila dítě, neduživého chlapečka s droboučkými roztomilými růžky na

hlavě. Dali mu jméno Doubek. Od samého začátku bylo zřejmé, že Oriana snáší mě a Taryn jen kvůli Madocovi. Vnímá nás jako manželovy oblíbené psy: nevycvičená stvoření, která se mohou kdykoli obrátit proti svému pánovi.

Doubek nás však považuje za sestry, jakkoli je z toho Oriana nervózní. Copak mu ode mě něco hrozí?

„Jste pod Madocovou ochranou a on se těší přízni Nejvyššího krále,“ řekne Oriana. „Nestrpím, aby v jeho očích klesl jen kvůli vašim chybám.“

Po této krátké promluvě Oriana zamíří ke koním. Jeden z nich si odfrkne a zahrabe kopytem.

S Taryn se na sebe výmluvně podíváme a vydáme se za ní. Madoc se mezitím vyhoupl do sedla největšího válečného oře, který má jizvu pod okem a působí až hrozivě. Z nozder mu srší nedočkavost a netrpělivě pohazuje hřívou.

Vyšvihnu se na bledě zeleného koně. Má ostré zuby a páchne močálem. Taryn si vybere menšího jezdeckého koně a zabodne mu paty do slabin. Vyletí prudce jako šíp, já za ní a zmizíme ve tmě.

Víly jsou bytostmi soumraku a já jsem se stala jednou z nich. Vstáváme, když se začínají prodlužovat stíny, a ke spánku se ukládáme za ranního rozbřesku. K Elfhamskému paláci pod kopcem dorazíme až po půlnoci. Abychom se dostali dovnitř, musíme projet mezi dvěma stromy, dubem a hlohem, a pak přímo bizarní kamennou zdí, která je zřejmě částí opuštěné okrasné zříceniny. Dělal jsem to už stokrát, a přesto pokaždé ucuknu. Zatnu všechny svaly v těle, sevřu otěže v rukou a pevně semknu víčka.

Když je znovu otevřu, jsem uvnitř kopce.

Projedeme jeskyní mezi pilíři stromových kořenů po udusané hlině. U vstupu do trůnního sálu, kde se slavnost koná, se městnají desítky bytostí – nezbedné víly s dlouhým nosem a zubatými křídly; elegantní dámy s břečalovou pletí v dlouhých róbách, kterým goblini nesou vlečky; zálužní skřeti; rozesmáté liščí víly; chlapec se soví maskou a bohatou zlatou čelenkou; postarší žena s vranami

na ramenou; chumel dívek s vlasy ozdobenými planými růžemi; chlapec s kůží připomínající stromovou kůru a s peřím okolo krku; houf rytířů se skarabově zeleným brněním. Mnoho z nich jsem už viděla, ale hovořila jen s některými. Je jich tolik, až se mi ze všeho točí hlava. Přesto od nich nedokážu odtrhnout oči.

Taková podívaná, ta okázalost – nikdy se toho nemohu nabažit. Možná si o nás Oriana dělá starosti právem a jednoho dne si nedáme pozor. Necháme se tímto proudem strhnout a navždy unést. Chápu, proč lidé tak snadno podlehnou krásné noční můře elfhamského dvora, proč dobrovolně vstupují do jejího víru, který jim přinese záhubu.

Vím, že bych to neměla tolik milovat. Vždyť jsem se sem dostala proti své vůli, vždyť mí rodiče byli zavražděni. Přesto své okouzlení Nejvyšším dvorem nedokážu potlačit.

Madoc seskočí z koně. Oriana a Taryn už také sesedly a odevzdávají koně podkoním. Všichni čekají na mě. Madoc ke mně vztáhne ruce, aby mi pomohl ze sedla, ale zvládnou to sama. Mé kožené střevíčky plesknou o zem.

Doufám, že v jeho očích vypadám jako rytíř.

Oriana vykročí směrem k nám, asi aby nám znovu připomněla, co všechno nám zakázala. Nedám jí šanci. Zavěsím se do Taryn a společně pospícháme dovnitř. Vzduchem se line vůně doutnajícího rozmarýnu a drcených bylin. Za sebou slyším Madocovy těžké kroky, ale sama dobře vím, kam musím zamířit ze všeho nejdříve. Je třeba pozdravit krále.

Nejvyšší král Eldred sedí na trůnu v šedém panovnickém šatu a jeho prořídle, zlatem protkané vlasy jsou přikryté těžkou zlatou

korunou s ornamenty dubových listů. Ukloníme se a počkáme, až se svými sukovitými prsty obtěžkanými prsteny dotkne našich hlav. Potom vstaneme.

Jeho babičkou byla královna Mab z rodu Greenbriarů. Původně žila samotářským životem a dobovačné výpravy zahájila teprve později, po boku svého rohatého manžela a jeho jezdců na jelenech. Šest Eldredových dědiců tak vděčí svému pradědovi za zvířecí vlastnosti, které je charakterizují. To sice není v Elfhame nic neobvyklého, ale mezi vojenskou šlechtou ano.

Opodál stojí Balekin, korunní princ, a jeho mladší bratr Dain. Oba popíjejí víno z dřevěných pohárů zdobených obručemi z tepaného stříbra. Dain má na sobě tříčtvrteční kalhoty, které odhalují jeho kopyta a jelení nohy. Balekin si oblékl svůj oblíbený vojenský kabát s límcem z medvědí kožešiny. Ze všech kloubů na prstech mu ční ostny, které pokračují pod manžetami košile po celé délce paží a jsou zřetelně vidět, když společně s Dainem zamávají na Madoca, aby šel za nimi.

Oriana před nimi udělá pukrle. Přestože zde Balekin a Dain stojí vedle sebe, často jsou spolu a se svou sestrou Elowyn na kordy – tak často, že královský dvůr je prakticky rozštěpen do tří protichůdných sfér vlivu.

Prvorozený princ Balekin a jeho družina jsou známí jako Kruh černých vran. Vyhledávají radovánky a opovrhují vším, co se jim připlete do cesty. Opíjejí se do němoty a otupují omamnými drogami. Je to nejbouřlivější kruh, ačkoli znám Balekina pouze jako umírněného a strážlivého. Mohla bych se začít oddávat zhýralostem a doufat, že na ně udělám dojem. Ale to nezní dvakrát rozumně.

Druhorozená princezna Elowyn kolem sebe sdružuje Kruh skřivanů. Nade vše vyzdvihují umění. Její přízni se těší i několik smrtelníků, ale vzhledem k tomu, že na loutnu hrát neumím a recitační umění mi nic neříká, mohu na členství v tomto kruhu rovnou zapomenout.

Třetí v pořadí, princ Dain, je středobodem Kruhu sokolů. Ten se stal útočištěm rytířů, válečníků a stratégů. Do tohoto kruhu patří, jak jinak, také Madoc. Ohánějí se ctí, ale ve skutečnosti jim jde o moc. S mečem zacházet umím a o strategiích toho vím dost. Potřebuji jen příležitost se zviditelnit.

„Běžte a bavte se,“ vybidne nás Madoc. Ještě jednou se s Taryn ohlédneme za princem a začleníme se do davu.

Palác elfamského krále má mnoho tajných výklenků a skrytých chodeb jako stvořených pro milence, nájemné vrahy nebo pro ty, kdo chtějí být stranou všeho dění a pozorovat vše z ústraní. Jako děti jsme se s Taryn schovávaly pod dlouhými hodovními stoly. Pak se ale Taryn rozhodla, že už jsme elegantní dámy a že nám nepřísluší lézt po kolenou a umazat si šaty, takže jsme si musely najít lepší úkryt. Hned za druhou podestou kamenného schodiště vystupuje do prostoru třpytivý skalní výběžek, který vytváří přirozenou římsu. To je naše obvyklé útočiště, odkud posloucháme hudbu a sledujeme radovánky, kterých se musíme stranit.

Dnes večer má však Taryn jiný nápad. Projde kolem schodiště a hbitě sáhne po jidle na stříbrném podnose – zeleném jablku a kousku sýra s modrou plísní. Se solí se neobtěžuje a rovnou se do obou pochoutek zakousne. Pak mi podá jablko, abych si také kousla. Oriana si myslí, že nepoznáme rozdíl mezi běžným a vilím

ovocem, které kvete sytě zlatými květy. Jeho dužina je rudá a hutná a v době sklizně prostoupí jeho palčivě opojná vůně celý les.

Jablko je křupavé a v ústech příjemně chladí. Střídavě z něj ukusujeme, až z něj zbude jen ohryzek, který dvěma sousty sporádám.

Kousek ode mě se droboučká víla s bílými vlasy připomínajícími chmýří pampelišky přitočí k obrovi a nožikem mu přetne opasek. Bravurní a bryskní práce. Vzápětí zmizí obrův meč i měsíc, víla se ztratí v davu a já si nejsem jistá, jestli se to vůbec stalo. Dokud se za mnou ta dívka neohlédne.

A nemrkne na mě.

V příští chvíli obr zjistí, že byl oloupen.

„Páchne to tady zlodějinou!“ zařve, rozhlíží se kolem sebe, nato převrhne korbel tmavého piva a nosem pokrytým bradavicemi zavětrí ve vzduchu.

Poblíž se strhne povyk – jedna ze svíc vzplane modrým praskajícím plamenem. Rachocení jisker rozptýlí i obra. Než představení skončí, bělovlasá víla je dávno pryč.

Pousměju se a otočím se k Taryn. Ta toužebně pozoruje tanečnice a nevšímá si ničeho jiného.

„Mohly bychom se střídat,“ navrhně Taryn. „Když nebudeš moct přestat, vytáhnu tě z kola. Ty pak vytáhneš mě.“

Při tom pomyslení se mi rozbuší srdce. Podívám se na divoký rej a napadne mě, jakou odvalu v sobě asi musí mít ten, kdo si troufne okrást obra přímo před jeho nosem.

Uprostřed Kruhu skřivanů víří princezna Elowyn. Její pleť se zlatě leskne, vlasy připomínají temně zelenou hlubinu. Vedle ní

hraje na housle lidský chlapec. Další dva smrtelníci ho méně zadrželi, zato radostněji doprovázejí na ukulele. Nedaleko Elowyn se točí v tanci její mladší sestra Caelia. Má vlasy barvy kukuřice jako její otec a na hlavě květinovou korunu.

Hudebníci začnou novou baladu, její slova se donesou až ke mně. „*Měl mnoho synů William, král, však nejhorší byl Jamie, o to víc se trápíval, že Jamie byl první mezi všemi.*“

Tu píseň jsem nikdy neměla ráda. Připomíná mi někoho jiného. Někoho, kdo se podobně jako princezna Rhyia dnešní zábavy neúčastní. Ale ne, mýlím se. Už ho vidím.

Ráznými kroky k nám míří princ Cardan, šestý z potomků Nejvyššího krále Eldreda, rozhodně však nejhorší.

Za ním kráčejí Valerian, Nicasia a Locke – jeho tři podlí, namyšlení a nanejvýše loajální přátelé. Davem to zašumí, tanečníci se rozestupují a uklánějí.

Cardan má ve tváři typicky zamračený výraz, který podtrhuje černá linka pod očima a zlatý kruhový ornament v jeho vlasech černých jako noc. Na sobě má dlouhý temný plášť s vysokým zubatým límcem, po celé délce vyšívaný ornamenty souhvězdí. Valerian se oblékl do temně rudé, jeho manžety zdobí zářivé rubínové kabošony, každý jako kapka zmrzlé krve. Nicasia má modrozelené vlasy připomínající oceán zdobí perlový diadém. Spletené copy zakrývá třpytivá pavoučí síť. Locke, který průvod přátel uzavírá, se tváří znuděně. Jeho vlasy jsou barevně k nerozeznání od liščí srsti.

„Vypadají směšně,“ prohodím k Taryn, která se dívá stejným směrem. Nemohu však popřít, že jsou opravdu krásní. Čarovné

bytosti, jak o nich zpívají staré písně. Kdybychom s nimi nechodily do školy, kdybych z vlastní zkušenosti nevěděla, jak krutě ztrstají každého, kdo se jim znelíbí, asi bych se jimi nechala okouzlit jako všichni ostatní.

„Vivi říká, že Cardan má ocas,“ zašeptá mi do ucha Taryn. „Zahlédla ho, když se noc po úplňku koupala s ním a s princeznou Rhyiou v jezeře.“

Nedokážu si Cardana představit, jak plave v jezeře, skáče do vody, stříká ji po ostatních a směje se něčemu jinému než jejich utrpení. „Ocas?“ zopakují a na tvář mi vklouzne nevěřičný úsměv. Ten vzápětí pohasne, když si uvědomím, že Vivienne mi tuto událost zamlčela, ačkoli od té noci uběhla už řada dní. Mezi sestrami panují zvláštní vztahy. Jedna zůstane vždy stranou.

„A kdybys viděla chocholku na jeho konci! Nosí ho smotaný pod šaty a umí s ním ve vteřině šlehnout jako bičem.“ Taryn se začne hihňat, takže jejím dalším slovům stěží rozumím. „Vivi říká, že by takový taky chtěla mít.“

„Naštěstí nemá,“ řeknu stroze, i když je to hloupé. Nic proti ocasům nemám.

Cardan a jeho společníci jsou už příliš blízko na to, abychom o nich mohly bezpečně hovořit. Sklopím zrak. S odporem pokleknu na jedno koleno, skloním hlavu a zatnu zuby. Taryn vedle mě udělá totéž. Všichni kolem nás se obřadně uklánějí.

Nedívejte se na nás, zaprosím v duchu. Nedívejte se sem.

Když kolem nás Valerian prochází, chytí mě za roh ze zapletených vlasů. Ostatní dál procházejí davem. Valerian se na mě seshora ušklíbne.

„Myslela sis, že tě přehlédnu? Tebe a tvou sestru nejde nikde přehlédnout,“ sykne a nakloní se blíž. Dech mu čpí medovým vínem. Pravou ruku sevřou v pěst a pomyslím na nůž, který mám na dosah. Přesto se na Valeriana nepodívám. „Nikdo nemá takové nezáživné vlasy, nikdo nemá takovou šerednou tvář.“

„Valeriane,“ zavolá princ Cardan. Už tak se zlověstně mračí, a když mě zahlédne, přimhouří oči ještě více.

Valerian mě silně škubne za cop. Zkřívím obličej bolesti a cítím, jak ve mně roste zbytečný hněv. Zasměje se a vykročí dál.

Má zlost se změní v zahanbení. Kéž bych mu tu ruku odstrčila stranou, i když bych tím všechno jen zhoršila.

Taryn si všimne, jak se tvářím. „Co ti řekl?“

Zavrtím hlavou.

Cardan se zastavil u chlapce s dlouhými měděnými vlasy a párem drobných křídel, jaké mívají můry. Hoch se neklaní. Zasměje se a Cardan se na něj vrhne. V příštím okamžiku mu vrazí pěstí do čelisti, až se chlapec svalí na zem. Cardan ho popadne za křídlo a utrhne ho, jako by bylo z papíru. Kluk zavřeští a zkroutí se do klučička. Ve tváři se mu zračí agonie. Přemýšlím, jestli mohou křídla vylámat dorůst. Víím, že motýli, kteří přijdou o křídla, už nikdy nelétají.

Dvořané kolem chvíli mlčky civí nebo se nervózně chichotají. Vzápětí se vrátí k tanci a ke zpěvu a radovánky opět pokračují v plném proudu.

Takoví jsou. Někdo se připlete princovi do cesty a může si být jistý okamžitým brutálním trestem. Vyženou ho z palácové školy, někdy i úplně z královského dvora. Zraněného. Zlomeného.

Cardan projde kolem chlapce, očividně s ním skončil. V tu chvíli s vděčností pomyslím na to, že má pět starších, rozumnějších sourozenců. Je tedy prakticky zaručeno, že na trůn nikdy neusedne. Nechci ani domyslet, co by se dělo, kdyby měl větší moc než teď.

Dokonce i Nicasia a Valerian na sebe vážně pohlédnou. Pak ale Valerian pokrčí rameny a vykročí za Cardanem. Locke se u chlapce zastaví, skloní se k němu a pomůže mu vstát.

Mezitím přijdou chlapcovi kamarádi a odvedou ho pryč. V té chvíli Locke nečekaně zvedne oči. Pohlédne na mě svými žlutohnědýma liščíma očima, které se mu údivem rozšíří. Zůstanu jako přikovaná, rozbuší se mi srdce. Připravím se na další dávku opovržení, ale Locke se na mě koutkem úst pousměje. Pak na mě mrkne, jako by přiznával, že byl přistižen. Jako bychom spolu sdíleli tajemství. Jako bych se mu nehnusila, jako by mu mé lidství nepřipadalo nakažlivé.

„Přestaň na něj zírat,“ ponoukne mě Taryn.

„Tys neviděla, jak...“ bráním se, ale Taryn mě přeruší. Popadne mě a vleče ke schodům, k podestě ze třpytivého kamene, kde se budeme moct schovat. Zaryje mi nehty do kůže.

„Proč jim dáváš záminku k tomu, aby tě ještě víc obtěžovali?“ vyčte mi rozhořčeně. Vztekla se jí vyškubnu. Po jejích nehtech mi na kůži zůstaly zlostné rudé pŕlměsíce.

Ohlédnu se za Lockem, ale toho už mezitím pohltil dav.

S rozbřeskem otevřu ve své ložnici okna a vpustím dovnitř poslední zbytky vlahého nočního vzduchu. Svléknu ze sebe sváteční šaty. Celá hořím. Kůži mám napjatou a srdce mi stále zběsile tluče.

Byla jsem u dvora mnohokrát. Byla jsem svědkem větších hrůz, než je utržené křídlo nebo urážka na cti. Svou neschopnost lhát si víly vynahrazují celou škálou podvodů a krutostí. Překroučená slova, šprýmy, zamlčování, hádanky, klevety, nemluvě o mstách za dávné, takřka zapomenuté urážky. Ani bouře nejsou tak zrádné a moře tak nevyočitatelná jako víly.

Zářným příkladem je Madoc. Potřebuje krveprolití jako mořská panna slanou vodní tříšť. Po každé bitvě rituálně smočí svou kápi v nepřátelské krvi. Viděla jsem ho, má ji ve zbrojnici vystavenou za sklem. Látko je tuhá, plná skvrn, které se slévají do temně hnědé, takřka černé, vyjma několika zelených šmouh.

Někdy se na ni zajdu podívat a pokouším se ve vrstvách zaschlé krve zahlédnout své rodiče. Chci něco cítit, cokoli jiného než neurčitou úzkost. Chci cítit *víc*, ale pokaždé, když se na kápi dívám, cítím toho méně.

Napadne mě, že bych mohla zajít do zbrojnice právě teď, ale udělám to. Stojím u okna a představuji si, že jsem neohrožený rytíř nebo čarodějka, která ukryla své srdce do prstu a ten si pak usekla.

„Jsem tak unavená,“ řeknu nahlas. „Tak strašně unavená.“

Ještě dlouho zůstanu sedět a dívám se, jak slunce obléká oblohu do zlata, jak na sebe vlny při odlivu narážejí. Vtom k mému oknu vylétne nějaké stvoření a snese se na okenní římsu. Zpočátku mám dojem, že je to sova, ale ta nemá oči jako skřítek. „Unavená? A z čeho, zlatíčko?“ zeptá se mě.

Povzdechnu si a pro jednu upřímně odpovím. „Z toho, že jsem bezmocná.“

Skřítek si mě chvíli prohlíží a pak odlétne.

Prospím celý den a probudím se zmatená. Snažím se rozhrnout dlouhé vyšívané závěsy kolem postele a dostat se ven. Na tvářích mám zaschlé sliny.

Voda ve vaně je nachystaná, ale už vychladla. Sluhové mezitím odešli. Přesto si do vany vlezu a opláchnu si obličej. Za svůj život v Zemi vil jsem si nemohla nevšimnout, že zatímco všichni ostatní voní po verbeně, borovém jehličí, zaschlé krvi nebo klejiše, já, pokud se pořádně nevydrhnu, čpím potem a mám zkažený dech.

Když ke mně přijde Vřesinka, aby rozsvítila lampy, právě se oblékám na přednášky. Začínají pozdě odpoledne a někdy se protáhnou až do večera. Obuji si pevné boty z šedé kůže a tuniku s Madocovým erbovním znakem – dýkou, srpkem měsíce obráceným vzhůru jako miska a kapkou krve stékající z rohu znaku. Vše je vyšito hedvábnou nití.

Dole najdu Taryn, jak sedí sama u jídelního stolu. Pochutnává si na šálku kopřivového čaje a ovesné žemli. Dnes už neříká, že se pobavíme.

Madoc trvá na tom – možná se cítí provinile nebo snad zahambeně –, že s námi bude zacházeno jako s dětmi Země víl. Že se budeme vzdělávat jako ony, že nám bude dopřáno to samé. Nejsme první podvržené děti, které se tu ocitly, ale jsme rozhodně první, které kdy byly vychovávány jako šlechta.

Madoc nemá nejmenší představu, jak moc nás za to vznešený Lid nenávidí.

Ne že bych nebyla vděčná. Přednášky mám ráda. Právo chytře odpovědět na otázku přednášejících mi nikdo nemůže vzít, ačkoli se učitelé občas tváří znechuceně. Spokojím se s otráveným přikývnutím namísto nadšené chvály. Spokojím se s tím a budu za to ráda, protože to znamená, že mezi ně patřím, ať se jim to líbí, nebo ne.

Vivi s námi do školy chodívala také, ale pak ji to začalo nudit a už se nenamáhá. Madoc zuřil jako šílený, ale jeho schvalování čehokoli vede pouze k tomu, že tím Vivi opovrhne, takže všechny jeho výtky ji utvrdily v rozhodnutí se přednášek již nikdy více nezúčastnit. Snažila se nás přemluvit, abychom zůstávaly doma s ní. Ale jestliže s Taryn nezvládneme ustát machinace nedospělých

víl, aniž bychom obětovaly svou účast na přednáškách nebo se utekly schovat k Madocovi, jak nám Madoc uvěří, že jsme připravené obstát u Nejvyššího dvora, kde se budeme muset vypořádat s daleko složitějšími a nebezpečnějšími intrikami?

S košíky v rukou vyrazíme na cestu. Palác Nejvyššího krále se sice nachází na Insmire, ale cestou musíme obejít dvojici menších ostrůvků – Insmoor, Kamenný ostrov, a Insweal, Ostrov nářku. Všechny tři ostrovy propojují částečně zatopené kamenité stezky a balvany dost velké na to, aby se dalo bezpečně přeskocit z jednoho na druhý. K Insmooru se za čerstvou trávou vydalo přes vodu stádo jelenů. S Taryn objdeme Jezero masek a zamíříme do vzdálenějšího cípu Mléčného lesa. Procházíme mezi bledě stříbrnými kmeny a mléčně zbarvenými listy. Odtamtud spatříme, jak se u rozeklaných jeskyní sluní mořské panny a mořští muži. V jejich šupinách se třpytí jantarově žluté odlesky pozdně odpoledního slunce.

V prostorách paláce jsou vyučovány všechny děti ze šlechtických rodin z celého království, a to bez ohledu na věk. Některá odpoledne sedáváme v hájích vystlaných smaragdově zeleným mechem, jindy trávíme čas ve věžích nebo v korunách stromů. Učíme se o souhvězdích na noční obloze, o léčivých a kouzelných vlastnostech bylin, o řeči ptáků, květin a lidí, stejně jako o řeči Lidu (ačkoli se mi z toho občas zamotá jazyk). Učíme se vymýšlet hádanky, lehce našlapovat po spadném listí nebo překračovat ostružiní, aniž bychom při tom zanechali sebemenší stopu nebo vydali sebemenší zvuk. Jsme cvičeni v jemném umění hry na harfu a loutnu, v lukostřelbě a v boji s mečem. Spolu s Taryn přihlížíme, jak se víly učí kouzlit. Místo přestávky

si na zeleném prostranství pod širokou klenbou stromů hraje-
me na válku.

Madoc mě vycvičil, jak si získat respekt i s dřevěným mečem. Ani Taryn nebojuje špatně, ale přestala trénovat a vyšla ze cviku. Na Letním turnaji, který se koná už za několik dní, se naše cvičná bitva odehraje před zraky královské rodiny. Někdo z princů nebo princezen mě možná ocení, a pokud Madoc bude souhlasit, uvede mě do rytířského stavu a udělá ze mě člena své osobní stráže. Měla bych svým způsobem značnou moc a současně bych byla pod jejich ochranou.

A tím bych ochránila i Taryn.

Dorazíme na výuku. Princ Cardan, Locke, Valerian a Nicasia už polehávají spolu s dalšími vílami v trávě. Dívka s jelením parožím – Poesy – se hihňá něčemu, co Cardan řekl. Když si poblíž rozprostřeme deku a vyndáme zápisníky, pera a kalamáře, ani se neobtěžují k nám vzhlednout.

K mé nesmírné úlevě.

Přednáška se týká obratně vyjednané mírové dohody, kterou kdysi uzavřela královna Podmořského světa Orlagh s četnými králi a královnami vládoucími na elfhamské pevnině. Nicasia je dcerou královny Orlagh, která ji poslala ke dvoru Nejvyššího krále na výchovu. Na královninu krásu bylo složeno mnoho ód, ale o její osobnosti chvalozpěvy mlčí. O jejím charakteru tak lze cokoli usuzovat jen prostřednictvím její dcery.

Nicasia se při výkladu samou hrdostí načepýří. Když učitel změní téma a začne mluvit o lordu Roibenovi z královského dvora Termitů, přestanu poslouchat. Mé myšlenky těkají. Přistihnu se, jak přemýšlím o bojových kombinacích – sek, bod, kryt, blok.

Sevřu v prstech pero, jako by to byl jílec meče, a zapomenu si dělat poznámky.

Když se slunce dotkne obzoru, vybalíme s Taryn jídlo z košíků. Máme chléb, máslo, sýr a švestky. Hladově si namažu máslo na krajíc.

Cardan procházející kolem mi kopne hlínu přímo na sousto, které se chystám vložit do úst. Ostatním to přijde k smíchu.

Vzhlednu k němu. Sleduje mě s krutým potěšením, jako dravec, který se rozmýšlí, co udělá s malou myškou. Na sobě má tuniku vyšitou motivem trní s vysokým stojatým límcem. Ruce má obtěžkané prsteny. Pohrdlivý úšklebek má dávno nacvičený.

Zatnu zuby. Napadne mě, že když jeho výsměch přejdu bez povšimnutí, ztratí o mě zájem. Odejde. Ještě to vydržím, ještě několik dní.

„Děje se něco?“ zeptá se Nicasia sladce, přistoupí ke Cardanovi a obejmě ho kolem ramen. „Špína. Z té jsi vzešla, smrtelnice. A až zdechneš, zbude po tobě zase špína. Dej si pořádně.“

„Donuť mě,“ vyhrknu bez rozmyšlení. Konečně jsem to ze sebe dostala. Dlaně se mi začínají potit. Taryn se tváří vyděšeně.

„Víš, že bych *mohl*,“ odpoví Cardan s širokým úsměvem, jako by mu nic nemohlo udělat větší radost. Rozbuší se mi srdce. Kdybych neměla kolem krku náhrdelník z jeřabin, mohl by mě okouzlit tak, abych si myslela, že špína je vybraná lahůdka. Jediným důvodem, proč zaváhal, je Madoc a jeho postavení u dvora. Nepohnu se, nenahmatám náhrdelník ukrytý pod živůtkem a slepě věřím, že mě ochrání. Věřím, že ho Cardan neobjeví a nestrhne z mého krku.

Letmo pohlédnu směrem k dnešnímu učiteli, ale letitý púka má nos zabořený do knihy.

Vzhledem k tomu, že je Cardan princ, je docela dobře možné, že ho nikdy nikdo nenapomenul ani v ničem nezastavil. Nikdy nevím, jak daleko bude schopen zajít a jak daleko ho nechají zajít učitelé.

„To ale nechceš, nebo ano?“ zeptá se Valerian rádoby bodře a kopne na náš oběd další hlinu. Ani jsem ho neviděla přicházet. Jednou mi Valerian ukradl stříbrné pero. Madoc mi dal náhradou pero vykládané rubíny ze svého stolu. Valeriana to natolik rozzuřilo, že mě praštil svým tréninkovým dřevěným mečem do týla. „Co kdybychom vám slíbili, že na vás budeme celé odpoledne milí, když všechny ty dobroty spapáte?“ Na rtech mu hraje široký falešný úsměv. „Nebo se s námi nechcete kamarádit?“

Taryn sklopí oči do klína. *Ne, chce se mi říct. Nechceme se s vámi kamarádit.*

Neodpovím, ale ani neuhnu pohledem. Podívám se Cardanovi do očí. Nic, co řeknu, ho nedonutí přestat a já to vím. Nemám žádnou moc. Ale dnes v sobě ten hněv nad vlastní bezmocí nedokážu potlačit.

Nicasia mi vyvlékne vlásenku z účesu a jeden z copů mi dopadne na krk. Oženu se po její ruce, ale příliš pozdě.

„No, to se podívejme.“ Prohlíží si zlatou vlásenku, na jejímž konci se vyjímají filigránové bobulky hlohu. „Ukradla jsi ji? Myslela sis, že budeš hezčí? Myslela sis, že budeš jako my?“

Kousnu se do dásně. Jistěže chci být jako oni. Jsou krásní jako čepele ukované v božském ohni. Budou žít navždy. Vale-

rianovy vlasy září jako leštěné zlato. Nicasia má dlouhé, dokonale tvarované údy, korálově růžové rty, vlasy barvy nejhlubšího, nejstudenějšího místa v moři. Locke s liščíma očima, který tiše postává za Valerianem, si pečlivě hlídá svůj lhostejný výraz. Bradu má špičatou stejně jako vrcholky uší. A Cardan svou krásou zastíní všechny ostatní. Jeho měděně černé vlasy jsou jako havraní křídla a lícní kosti má dost ostré na to, aby vyřízly každé dívce srdce z těla. Nenávidím ho víc než všechny ostatní. Tak moc ho nenávidím, že když se na něj někdy podívám, nemůžu ani dýchat.

„Ale ty nikdy nebudeš jako my,“ sykne Nicasia.

Jistěže ne.

„No tak,“ prohodí Locke s bezstarostným úsměvem a obejmě Nicasii kolem pasu. „Nechme je jejich hořkému osudu.“

„Jude to mrzí,“ vyhrkne Taryn. „Nás obě to mrzí.“

„Může nám ukázat, jak moc ji to mrzí,“ řekne Cardan záměrně pomalu. „Řekni jí, že na Letním turnaji nemá co dělat.“

„Copak? Bojíš se, že vyhraju?“ opět se unáhlím.

„Není to nic pro smrtelníky,“ oznámí nám ledově. „Odstup z turnaje, nebo toho budeš litovat.“

Otevřu pusy, ale Taryn mi skočí do řeči. „Promluvím si s ní. O nic nejde, je to jen hra.“

Nicasia se na mou sestru velkoryse usměje. Valerian si Taryn chlípně změří a spočine pohledem na jejích křivkách. „Všechno je jenom hra.“

Cardan se mi podívá do očí a já vím, že se mnou ještě neskončil, ani zdaleka.

„Co to do tebe vjelo?“ hubuje mě Taryn, když se ostatní vzdálí, aby se spolu rozjařeně občerstvili přichystanými pokrmy. „Takhle mu vzpurně odmíchnout! To byla vážně pitomost.“

Donuť mě.

Bojíš se, že vyhraju?

„Já vím,“ uznávám. „Už se nenechám vyprovokovat. Prostě mě vytočil.“

„Lepší je tvářit se vyděšeně,“ radí mi. Pak potřese hlavou a sklídí náš nepoživatelný oběd. Zakručí mi v břiše, ale snažím se to nevnímat.

Chtějí, abych se jich bála, vím, že chtějí. Ten samý den během cvičných střetů mi Valerian podrazí nohy a Cardan mi pošeptá do ucha nechutnosti. Domů si odnáším modřiny po kopancích a nesčetných pádech.

Jednu věc si však dosud neuvědomili: ano, děsí mě, ale jsem zvyklá žít ve strachu ode dne, kdy jsem se tady ocitla. Vychoval mě muž, který zavraždil mé rodiče, vyrostla jsem v zemi zrůd. Žiji se strachem, nechávám ho proniknout až do morku kostí a víc si ho nevšímám. Kdybych nepředstírala, že se nebojím, musela bych se až do smrti schovávat na Madocově panství, zalezlá pod příkrývkou ze soviho peří. Ležela bych tam a křičela, až by ze mě nic nezbylo. To však odmítám. To neudělám.

Nicasia se ve mně mýlí. Netoužím na turnaji dokázat, že jsem stejně dobrá jako víly. Chci zvítězit. Neprahnu po tom se jim vyrovnat.

Hluboko v srdci si dychtivě přeju je překonat.

Cestou domů se Taryn zastaví u Jezera masek a trhá si ostružiny. Posadím se na balvan zalitý měsíčním světlem a záměrně se vyhýbám pohledu do vody. Na hladině se tu nikdy nezrcadlí vlastní tvář – jezero ukáže někoho jiného, kdo se do něj někdy podíval nebo teprve podívá. Jako malá jsem na břehu vysedávala celý den, pozorovala výrazy cizích tváří a doufala, že alespoň jednou zahlédnu na letmý okamžik svou matku.

Ale příliš to bolelo.

„Odstoupíš z toho turnaje?“ zeptá se Taryn a vsype si do úst hrst ostružin. Obě máme pořád chuť k jídlu. Už teď jsme větší než Vivi, máme širší boky a plnější ňadra.

Podívám se do košíku a vyndám z něj ušpiněnou švestku. Otrů si ji o tuniku. Pořád se dá sníst. Pomalu žvýkám a zvažuji odpověď. „Myslíš kvůli Cardanovi a jeho Kruhu pitomců?“

Taryn svažší čelo a zatváří se podobně jako já, když se někdy ona chová obzvláště umíněně. „Viš, jak říkají oni nám?“ opáčí. „Kruh červů.“

Mrsknu peckou do vody a dívám se, jak vlnky rozčeří možné obrazy na hladině. Ohrnu ret.

„Znečišťuješ magické jezero,“ vytkne mi.

„Pecka shnije,“ namítnu. „Stejně jako jednou my. Mají pravdu. Jsme červi. Smrtní červi. Nemůžeme čekat celou věčnost na to, až nám jednou milostivě umožní dělat si věci po svém. Je mi fuk, jestli jim má účast na turnaji leží v žaludku. Až se stanu rytířem, ocitnu se mimo dosah jejich moci.“

„A ty myslíš, že to Madoc dovolí?“ zeptá se Taryn a přestane otrhávat ostružinový keř, o který si popíchala prsty do krve. „Aby ses zodpovídala někomu jinému než jemu?“

„K čemu jinému nás cvičil?“ namítnu. Beze slova vykročíme k domovu.

„Mě ne.“ Potřeše hlavou. „Já se chci zamilovat.“

Samým překvapením se dám do smíchu. „Takže ty ses už prostě jen tak rozhodla? Myslela jsem si, že to funguje trochu jinak. Že láska k člověku přijde ve chvíli, kdy to nejméně čeká, asi jako rána do týla.“

„Já se tak rozhodla,“ trvá na svém. Mohla bych se zmínit o jejím posledním „skvělém“ nápadu – pobavit se na oslavě –, ale jen bych ji rozdráždila. Raději si zkusím představit někoho, do koho by se Taryn mohla zamilovat. Třeba to bude mořský muž a obdaří ji schopností dýchat pod vodou, dá jí korunu z mořských perel a ulehne s ní na podmořské lože.

Vlastně to zní báječně. Možná že jsem to já, kdo dělá špatná rozhodnutí.

„Jak moc ráda plaveš?“ zeptám se.

„Cože?“ nechápe.

„Ale nic,“ řeknu.

Tuší, že ji chci poškádlit, a dloubne mě do boku.

Vstoupíme do Křivého lesa plného ohnutých stromů – Mléčný les je v noci nebezpečný. Musíme zastavit a nechat projít Stromový lid. Kdybychom jim nedaly přednost, mohli by na nás také šlápnout. Ramena mají obrostlá mechem, který jim šplhá až na kůrové tváře. Jejich žebry hvízdá vítr.

Je to nádherné, vážné procesí.

„Když si jsi tak jistá, že Madoc bude souhlasit, proč ses ho ještě nezeptala?“ zašeptá Taryn. „Do turnaje zbývají už jen tři dny.“

Letního klání se může zúčastnit kdokoli, ale pokud se chci ucházet o titul rytíře, musím svůj úmysl deklarovat zelenou šerpou přes hrud. A pokud mi to Madoc nedovolí, nepomohou mi ani sebelepší dovednosti. Nikdo mě nebude pokládat za kandidáta a nikdo si mě nevybere.

Jsem ráda, že mi Stromový lid poskytl záminku neodpovědět. Taryn má samozřejmě pravdu. Madoca jsem se dosud nezeptala proto, že se bojím jeho odpovědi.

Konečně jsme doma. Opřeme se do obrovských dřevěných vrat zdobených uměleckým kováním. V horním patře někdo rozrušeně křičí. S bušícím srdcem vyběhnu po schodech za zvukem. Spatřím Vivi, jak se ze svého pokoje snaží vyhnat roj vzdušných skřítků. Roj se kolem mě prožene na chodbu jako jedna velká

pavučina babího léta. Vivienne praští knihou, kterou se po nich oháněla, do dveřní výplně.

„Koukej!“ zaječí na mě Vivi a ukáže ke skříní. „Koukej, co mi provedli!“

Dveře od skříně jsou otevřené a všude leží roztahané věci ukradené ze světa lidí – krabičky plochých zápalek, noviny, prázdné lahve, romány a polaroidové snímky. Vzdušní skřítkové si udělali z krabiček od zápalek postýlky a stolečky, všečen papír rozcupovali a vytrhali vnitřky knih, aby v nich mohli mít své pelíšky. Učebnicové zamoření vzdušnými skřítky.

Mě však více udivilo množství věcí, které Vivi schraňuje, když většina z nich nemá žádnou cenu. Jsou to jen staré krámy. Lidská veteš.

„Co to proboha je?“ vyvalí Taryn oči, sotva vstoupí do pokoje. Sehne se a zvedne pás pouze lehce zmuchlaných fotografií. Snímky musely být pořízeny v těsném sledu po sobě ve fotoautomatu. Fotky zachycují Vivi, jak jednou rukou objímá kolem ramen rozesmátou lidskou dívku s růžovými vlasy.

Možná Taryn nebude jediná, kdo se rozhodl zamilovat.

K večeři zasedneme k masivnímu stolu, jehož hrany zdobí vyřezávané motivy faunů hrajcích na dudy a tančících impů. Uprostřed stolu hoří silné sloupcovité voskovice, hned vedle stojí kamenná váza zdobená rytinami a plná šťovíku. Sluhové nám přinesou stříbrné talíře obtěžkané jídlem. Povečeříme čer-

stvé boby, zvěřinu posypanou jádérky z granátových jablíček, grilovaného duhového pstruha na másle, salát z nahořklých bylin a jako dezert hrozkové dortičky polité jablečným sirupem. Madoc a Oriana pijí kanárkové víno, my mladší si víno ředíme vodou.

Vedle mého a Tarynina talíře leží mistička se solí.

Vivi napíchne svou porci zvěřiny a olízne z nože krev.

Doubek se na ni z protější strany stolu zazubí a snaží se ji napodobit. Oriana mu zabaví nůž, dřív než si rozřízne jazyk. Doubek se zahihňá. Chytne maso rukama a ostrými zuby z něj trhá jednotlivá sousta.

„Měli byste vědět, že král se již brzy vzdá moci ve prospěch jednoho z potomků,“ řekne Madoc a všem z nás věnuje pohled. „Dá se předpokládat, že jeho nástupcem se stane princ Dain.“

Nezáleží na tom, že princ Dain je až třetí nejstarší. Nejvyšší panovník si svého nástupce volí – jen tak je v Zemi víl zajištěna stabilita. Královskou korunu nechala ukovat první Nejvyšší královna Mab. Legenda praví, že kovářem byl jistý Grimsen, který dokázal kovu vdechnout život – jeho slavici trylkovali, náhrdelníky hladce klouzaly po hrdle, magické meče nikdy neminuly cíl. Korunu královny Mab obdařil mistr kovář takovou kouzelnou mocí, že si ji může nasadit na hlavu pouze potomek stejné krve, aniž by byla tato linie přerušena. S korunou jsou předávány i přísahy těch, kteří jí slíbili věrnost. Ačkoli se při každé nové korunovací poddaní sejdou, aby znovu přísahali panovníkovi věrnost, autorita koruny je nezpochybnitelná.

„Proč chce abdikovat?“ zeptá se Taryn.

Vivi se drze ušklíbne. „Jeho dětičky už přestává bavit, že ještě nezaklepal bačkorama,“ řekne otevřeně.

Madocovi se zkroucí tvář hněvem. Mě nebo Taryn by ani nenapadlo si takto Madoca dobírat – jeho trpělivost s námi má své meze a není radno ji pokoušet. Ale Vivi je na to expert. Madoc se kousne do jazyka a s velkým sebezapřením odpoví: „Málokterý král vládl naší zemi tak dobře po tak dlouhou dobu jako Eldred. Nyní nastal čas, aby se odebral do Zaslíbené země.“

Pokud tomu dobře rozumím, Zaslíbená země je vílí eufemismus pro smrt, i když by to nepřiznaly. Tvrdí, že je to místo, odkud Lid přišel a kam se jednou opět vrátí.

„Znamená to, že opouští trůn proto, že je příliš *starý*?“ zeptám se a doufám, že má otázka není troufalá. Skřítci se rodí s vrasčitou tváří jako droboučká holá koťátka a na vodních skřítcích s hladkými údy člověk pozná jejich skutečný věk jen pohledem do prastarých očí. Myslela jsem, že čas pro víly nic neznamena.

Oriana se netváří nejšťastněji, ale ani na mě nesykne, že mám ztichnout, takže má otázka asi nebude *tak* nemístná. Nebo už ode mě lepší chování nečeká.

„Na svůj věk sice neumíráme, ale časem se unavíme,“ vysvětlí Madoc a vyčerpaně si povzdechne. „Válčil jsem ve jménu Eldreda. Zničil jsem šlechtické rody, které se mu odmítly podrobit. Dokonce jsem velel bitvám proti královně Podmořského světa. Ale Eldred už netouží po dalších krveprolitích. Dovoluje, aby se pod jeho praporem bouřili rebelové, zatímco se další a další dvory osamostatňují. Je čas vyjet do války. Je čas na nového, hladovějšího vládce.“

Oriana se zachmuří, jako by ji jeho slova zaskočila. „Tvá rodina se za tebe postaví.“

„K čemu je generál, který nemůže válčit?“ opáčí Madoc. Nedočkávně, lačně upije z poháru. Zajímalo by mě, jak často potřebuje ponořit svou kápi do čerstvé krve. „Korunovace nového krále proběhne ve svátek podzimního slunovratu. Nedělejte si starosti. Mám plán, který nám zajistí budoucnost. Vy se starejte jen o to, abyste byly připravené na pořádnou dávku tance.“

Přemýšlím, jaký může mít Madoc plán, když vtom mě Taryn pod stolem kopne. Zlostně se k ní otočím a Taryn zvedne obočí. „Zeptej se ho,“ vysloví bez hlasu.

Madoc na ni pohlédne. „Ano?“

„Jude se tě chce na něco zeptat,“ odpoví Taryn. Nejhorší na tom je, že si asi myslí, jak mi pomáhá.

Zhluboka se nadechnu. Alespoň je v dobré náladě. „Přemýšlela jsem o Letním turnaji.“ Tolikrát jsem si v duchu představovala, jak ta slova říkám, a teď, když ta chvíle nastala, se mi zadržávají v krku. „Šermování mi docela jde.“

„Jsi příliš skromná,“ opraví mě Madoc. „Zacházíš s mečem bravurně.“

To je povzbudivé. Pohlédnu na Taryn, která jako by ani nedýchala. Všichni u stolu ztichnou, jen Doubek cinká skleničkou o okraj talíře. „Rozhodla jsem se Letního turnaje zúčastnit a chci se prezentovat jako uchazeč o rytířský titul.“

Madocovi vylétnou obočí vzhůru. „Opravdu to chceš? Taková práce je nebezpečná.“

Přikývnu. „Nebojím se.“

„Zajímavé,“ podotkne. Cítím v hrudi tlumené bušení srdce. Promyslela jsem každý detail svého plánu, až na jedinou věc – že by s ním Madoc nesouhlasil.

„Chci se u Nejvyššího dvora prosadit vlastní zásluhou,“ dodám.

„Nejsi zabiják,“ řekne. Trhnu sebou a odvážím se na něj pohlédnout. Klidně se na mě zadívá svými zlatýma kočičíma očima.

„Mohla bych být,“ trvám na svém. „Deset let jsem cvičila.“

Od chvíle, co jsi mě unesl, nedořeknu, ale na očích mi to musí být znát.

Smutně pohodí hlavou. „Co ti chybí, nemá se zkušenostmi nic společného.“

„Možná,“ začnu, „ale...“

„Stačí. Už jsem se rozhodl,“ přeruší mě zvýšeným hlasem. Chvilí oba mlčíme, pak se na mě smířlivě pousměje. „Běž tam a bojuj, pobav se. Ale zelenou šerpu mít nebudeš. Nejsi připravená stát se rytířem. Po korunovaci se mě můžeš zeptat znovu, jestli tě to bude ještě zajímat. A jestli jde jenom o nějaký vrtoch, bude to dost dlouhá doba, aby tě to přešlo.“

„Nejde o žádný vrtoch!“ Z mého hlasu zazní proti mé vůli zoufalství, ale do turnaje zbývají už jen dny. Představa, že čekám několik dalších měsíců jenom proto, aby mě Madoc znovu odmítl, mě naplňuje čirou beznadějí.

Madoc na mě nevyzpytatelně pohlédne. „Po korunovaci,“ zopakuje.

Nejradši bych na něho zaječela: víš vůbec, jaké to je, pořád na všechno kývat? Polykat urážky a snášet neskrývané výhrůžky? Já ano. Myslela jsem, že jsem tím prokázala svou nezlomnost. Mysle-

la jsem, že když uvidíš, že všechno vytrpím s úsměvem na rtech, začneš si mě vážit, oceňovat mě.

Nejsi zabiják.

Nemá nejmenší představu, kdo jsem.

Možná ji sama nemám. Možná si to nikdy nedovolím zjistit.

„Princ Dain bude dobrý král,“ převede Oriana řeč jinam, k příjemnějším tématům. „Korunovace znamená měsíc plesů. Budeme potřebovat nové šaty.“ Zdá se, že do svého zevšeobecnujícího *my* zahrnuje i mě a Taryn. „Velkolepé šaty.“

Madoc přikývne a odhalí v úsměvu zuby. „Ano, ano, kolik budete chtít. Chci, abyste vypadaly co nejúchvatněji a tančily co nejprocítěněji.“

Snažím se pomalu dýchat a soustředit se na jednu jedinou věc. Jadérka z granátových jablíček, která se na mém talíři lesknou krví z pečeně jako rubíny.

Po korunovaci, řekl Madoc. Připadá mi to jako věčnost.

Také bych moc ráda jednou oblékla dvorní róby, jaké visí Oriane v šatníku, s opulentními výšivkami na zlatých a stříbrných suknicích, všechny překrásné jako rozbřesk. Zkusím si je představit, soustředím se taky na ně.

Pak zajdu ve svých představách dál. Spatřím se v těch šatech, s mečem u boku. Vypadám docela jinak, jako opravdový dvořan, dokonce rytíř z Kruhu sokolů. Z protější strany místnosti mě pozoruje Cardan. Stojí vedle krále a směje se mé samolibosti.

Směje se, jako by věděl, že to všechno je jen sen, který nebude mít dlouhého trvání.

Štípnu se do stehna, až mé snění přehluší bolest.

„Budete muset protancovat střevíce jako my,“ prohodí Vivi ke mně a k Taryn. „Oriana už se třese, protože tentokrát vám nic nezatrhne. Nařízení pána domu. Hrůzo hrůzoucí, holky se jednou pobaví.“

Oriana sevře rty. „Mýlíš se, není to tak.“

Vivi protočí panenky. „Kdyby to nebyla pravda, nemohla bych to říct.“

„Dost! Nechte toho všechny!“ Madoc udeří dlaní o stůl, až všechny nadskočíme. „Korunovace je časem, kdy se mnohé věci stávají možnými. Přichází změna a nemá smysl mi oponovat.“

Těžko říct, jestli naráží na prince Daina, na své nevděčné dcery nebo na obojí.

„Máš strach, že si bude trůn někdo chtít uzurpovat?“ zeptá se Taryn. Podobně jako já strávila dětství tím, že se učila strategicky myslet: jak vést útok, jak vykrýt protiútok, jak se chovat při napadení zezadu, jak se vzdát. Ale na rozdíl ode mě má stejně jako Oriana dar nasměrovat kormidlo hovoru k méně skalnatému pobřeží.

„To je starost Greenbriarů, ne moje,“ odvětlí Madoc, ale ta otázka ho potěšila. „Není pochyb o tom, že se mezi jeho poddanými najdou tací, kteří by nejraději zrušili pokrevní právo na korunu i titul Nejvyššího krále. Královi potomci by se měli důkladně postarat o to, aby mezi jeho vojáky panovala spokojenost. Někde totiž zcela jistě čeká na svou příležitost ostřílený stratég.“

„Jen ten, kdo nemá co ztratit, by se odvážil napadnout trůn, který ochraňuješ,“ řekne Oriana upjatě.

„Každý má co ztratit,“ namítně Vivi a udělá na Doubka ohydlný obličej. Doubek se zahihňá.

Oriana k němu vztáhne ruku, ale pak se zarazí. Nic špatného se neděje. Přesto jako by Vivi zajiskřilo v očích. Nejsem si jistá, jestli je Oriana opravdu nervózní zbytečně.

Vivi by se ráda Madocovi pomstila, ale její jediná moc spočívá v tom, že mu je trnem v oku. To znamená, že svým příležitostným chováním v Orianě vzbuzuje obavy o Doubkovo bezpečí. Víím, že Vivi Doubka miluje – koneckonců je to náš bratr –, ale to znamená, že ho bude učit jen samé dobré věci.

Madoc se na nás všechny usměje, září spokojeností. Dřív jsem si myslela, že mu všechno napětí, které v rodině čas od času panuje, uniká. Čím jsem starší, tím jsem přesvědčenější, že stěžší potlačený konflikt ho ani v nejmenším neobtěžuje. Naopak, má takové situace rád, stejně jako otevřenou válku. „Možná že nikdo z našich nepřátel ve strategii nevyviká.“

„Doufejme, že ne,“ řekne Oriana roztěkaně a dál, s pohárem kanárkového vína v ruce, nespouští oči z Doubka.

„Přesně tak,“ přikývne Madoc. „Připijme si. Na neschopnost našich nepřátel.“

Uchopím svůj pohár, prudce si přituknu s Taryn a vypiju ho do dna.

Každý má co ztratit.

Pořád o tom přemýšlím, neustále ta slova převracím v hlavě, i když už svítá. Když už nevím, na jaký bok se v posteli převrátit, obléknu si přes noční košili šaty a vyjdu ven do pozdního rána

zalitého sluncem. Žhavé zlato slunečních paprsků mě bodá do očí. Posadím se na jetelový trávník před stájemi a ohlédnu se k domu.

Tohle všechno dříve patřilo mé matce. Musela být tehdy mladá a zamilovaná. Uvažuji, jaké to pro ni asi bylo. A jestli si myslela, že tady bude šťastná.

A kdy si uvědomila, že není.

Slyšela jsem, co se povídá. Znemožnit generála Nejvyššího krále, potají uprchnout ze Země víl s jeho nenarozeným dítětem a deset let se před ním ukrývat – to není zrovna maličkost. Zanechala po sobě spáleniště s ohořelými ostatky jiné ženy. Nikdo jí nemůže upřít statečnost. Kdyby měla jen o trošku více štěstí, Madoc by nikdy nepřišel na to, že je naživu.

Měla co ztratit, určitě měla.

I já mám co ztratit.

A co má být?

„Nechod' dnes na přednášky,“ řeknu Taryn odpoledne. Jsem už oblečená a nachystaná k odchodu. Nespala jsem, ale necítím únavu. „Zůstaň doma.“

Znepokojeně se na mě podívá, zatímco jí skřítek – Madocův nový dlužník – splétá kaštanové vlasy do věnečku. Taryn sedí škrobeně u toaletního stolku, oblečená celá do hnědé a zlaté. „Když říkáš, abych nešla, tak bych asi jít měla. Nevím, co tím sleduješ, ale přestaň s tím. Chápu, že jsi zklamaná kvůli tomu turnaji...“

„Na tom nesejde,“ skočím jí do řeči, ačkoli na tom pochopitelně sejde. Dokonce tak moc, že teď, když mě Madoc připravil o naději, jako by se pode mnou rozevřela černá díra, kterou padám dolů.

„Třeba si to Madoc rozmyslí.“ Sejde za mnou po schodech a popadne košíky s jídlem dřív, než jí v tom stihnu zabránit. „Aspoň se teď nebudeš muset Cardanovi vzpouzet.“

Vyjedu na ni, i když vím, že za nic nemůže. „Víš, proč mě Madoc nenechá kandidovat? Protože si myslí, že jsem slabá.“

„Jude,“ varuje mě.

„Myslela jsem, že se po mně žádá, abych byla poslušná a hrála podle pravidel,“ pokračuji. „Leze mi krkem, jak jsem slabá. Leze mi krkem, jak jsem poslušná. Už tu hru hrát nechci.“

„Jenom idioti se nebojí věcí, ze kterých jde strach,“ namítne Taryn. Má nepochybně pravdu, ale nepřesvědčí mě.

„Dnes tam nechod,“ prosím ji znovu, ale Taryn mě neposlechne, a tak vyrazíme společně.

Zatímco mluvím se skřítčicí, která má na povel cvičné školní boje, Taryn mě obezřetně sleduje. Dívka se jmenuje Fand a má vlasy modré jako chrpové květy. Připomene mi zítřejší generální zkoušku před Letním turnajem.

Kousnu se do tváře a přikývnu. Nikdo nemusí vědět, že mé naděje byly zmařeny. Nikdo nemusí vědět, že jsem si nějaké naděje vůbec dělala.

Když později toho dne usednou Cardan, Locke, Nicasia a Valerian k obědu, začnou jídlo zděšeně vyplivovat. Kolem nich děti elfhamské šlechty spořádaně obědvají své chleby s medem,

koláčky a pečené holuby, bezové džemy se sušenkami, sýry a velké kulaté hrozny. Ale každé sousto v košících mých nepřátel bylo důkladně posoleno.

Cardan zalétne pohledem ke mně a já se neubráním škodolibému úsměvu, který mi nadzvedne koutky úst. Oči má temné jako uhel a sálá z něj nenávist, která se chvěje ve vzduchu mezi námi, jako se v parném letním dni vlní horký vzduch nad černými skalami.

„Přeskočilo ti?“ zatřese se mnou Taryn, když se k ní otočím. „Všechno jenom zhoršuješ. Má to svůj důvod, proč se jim nikdo neodváží postavit.“

„Já vím,“ odpovím tiše a nepřestávám se usmívat. „Spoustu důvodů.“

Nedívím se, že je tak vystrašená. Právě jsem jim vyhlásila válku.

Začala jsem své vyprávění od špatného konce. Určité věci o tom, jaké to bylo, vyrůstat v Zemi víl, jsem měla zmínit už na začátku. Zamtlčela jsem je hlavně proto, že jsem zbabělec. Ani o nich nechci přemýšlet. Možná ale nebude na škodu nyní zmínit několik detailů, které pomohou objasnit, proč jsem taková, jaká jsem. Proč mi strach pronikl až do morku kostí. A jak jsem se naučila předstírat, že neexistuje.

Tady jsou tři zásadní věci, které jsem vám o sobě dosud neřekla:

1. Když mi bylo devět let, jeden z Madocových strážců mi ukousl horní článek levého prsteníku. Stalo se to venku, a když jsem zavřeštěla, strčil do mě tak, až jsem narazila hlavou o dřevěný sloupek ve stáji. Nechal mě tam stát a dívat se, dokud ho nerozžvýkal. Výstižněji už mi to říct nemohl, jak moc nás – lidi – nenávidí. Rána mi strašlivě krvácela –

netušila jsem, že z jednoho prstu může vytéct tolik krve. Když bylo po všem, vysvětlil mi, že buď budu držet jazyk za zuby, nebo mě sežere celou. A tak jsem mlčela jako hrob. Až doteď.

2. Když mi bylo jedenáct, jeden mimořádně zrudlý urozený pán mě přistihl, jak se na slavnosti schovávám pod stolem. Vytáhl mě za nohu ven. Kopala jsem kolem sebe a snažila se mu vykroutit. Myslím, že nevěděl, kdo jsem – nebo se tím alespoň utěšuji. Přinutil mě pít a já jsem pila trávově zelené čarovné víno, které mi stékalo hrdlem jako nektar. Tančil se mnou okolo celého kopce. Nejdřív to byla legrace, i když trochu strašidelná. Polovinu času jsem pištěla, aby mě pustil, točila se mi hlava a zvedal se mi žaludek. Když ale legrace pomínula a já pořád nemohla přestat, bylo to už jenom děsivé. Můj strach ho bavil možná ještě víc. Když slavnost skončila, princezna Elowyn mě našla uplakanou a pozvracenou. Ani ji nenapadlo se mě zeptat, jak jsem se v takovém zuboženém stavu mohla ocitnout, a předala mě Orianě jako kus hadru. Nikdy jsme o tom Madocovi neřekly. K čemu by to bylo? Každý, kdo mě viděl, si pravděpodobně myslel, že jsem se náramně pobavila.
3. Když mi bylo čtrnáct a Doubkovi čtyři, podařilo se mu mě okouzlit. Nechtěl – nebo dost dobře nechápal, proč by neměl. Neměla jsem na sobě žádné ochranné amulety, protože jsem se právě vykoupala. Doubek nechtěl jít spát. Chtěl,

abych si s ním hrála s panenkami. Řekl mi, ať ho honím, a tak jsme se honili po chodbách. Pak ho napadlo, že bych se mohla plácet do tváře, připadalo mu to legrační. Asi za hodinu nás našla Vřesinka. Zkoumavě se zadívala na mé rudé tváře a slzy v mých očích a běžela najít Orianu. Celé týdny pak na mě Doubek zkoušel svá kouzla, abych mu přinesla sladkosti nebo ho zvedla nad hlavu nebo abych plivla na stůl během společné večeře. Ačkoli mu to nevyšlo, protože jsem od té doby nesundala z krku náhrdelník z jeřabin, dlouhé měsíce jsem si nepřála nic jiného než ho srazit k zemi. Nikdy jsem to neudělala a Oriana mi to nikdy nezapomněla – je přesvědčená, že jsem se tehdy ovládla jenom proto, že plánuji horší pomstu.

Vím, proč jsem se o těchto příhodách nechtěla zmiňovat: ukazují totiž, jak jsem zranitelná. Mohu si dávat sebevětší pozor, ale stejně jednou udělám další chybu. Jsem slabá. Jsem křehká. Jsem smrtelná.

To na sobě nenávidím ze všeho nejvíc.

I když bych nějakým zázrakem dokázala být lepší než víly, nikdy nebudu *jako* ony.

Pomsta na sebe nenechá dlouho čekat. Po zbytek odpoledne až do raného večera se věnujeme dějepisu. Yarrow, goblin s kočičí hlavou, recituje balady a dává nám otázky. Čím přesněji odpovídám, tím víc Cardan zuří. Svou nelibost už neskrývá. Baví se s Lockem o tom, jak jsou tyhle hodiny nudné, a úmyslně při tom protahuje slova, zatímco se na učitele posměšně šklebí.

Přednáška dnes mimořádně skončí ještě předtím, než padne úplná tma. Vydám se s Taryn na cestu k domovu. S obavami se na mě dívá. Skrže větvoví stromů zlatě září poslední paprsky zapadajícího slunce. Zhluboka nasaju do plic vzduch prosycený vůní borovic. Navzdory hlouposti, kterou jsem provedla, cítím podivný klid.

„To se ti nepodobá,“ řekne Taryn konečně. „Ty přece souboje nevyhledáváš.“